

det var rimeligt at tilvejebringe kun en Del af dem ved et fast Laan, da vor Statsgæld i Forvejen er rigelig stor og kun meget nødig maa blive større, og at man saa skulde have taget en Del af det Beløb, her er Tale om, i Kreditbeviser, som da efterhaanden kunde indløses ved Hjælp af Udbyttet af et Skattepaalæg. Det havde været fuldkommen lige saa praktikabel en Vej og en langt korrektere og bedre Maade end den af den højtærede Finansminister anviste. Og det er ikke umuligt at forelægge og faa vedtaget et saadant Skattelovforslag under en Krigssituation. Danmark er heldigvis ikke i Krig endnu. Det var vi derimod i 1864, men den daværende Regering betænkte sig dog ikke paa under Krigen, i Marts Maaned, at forelægge og fik ogsaa gennemført et Skattelovforslag, som udtrykte det, man alle Dage tidligere har været enig om her i Landet, nemlig at af saadanne ekstraordinære Udgifter bør Samtiden bære sin Part.

Imidlertid er denne Forhandling ikke saa særdeles betydningsfuld, efter at vi nu ser, at den højtærede Finansminister indrømmer, at det rimeligvis vil blive nødvendigt netop at gaa den Vej at lade en Del af den Beskatning, han tænker sig at foreslaa, være bestemt til at være den nulevende Befolknings Bidrag til Afholdelse af de Udgifter, som de ekstraordinære Forhold har paanødt os. Det ligger netop i Ordlyden af den højtærede Finansministers Tilsagn og yderligere i hans Udtalelser her i Dag, at det ikke er blot Dækning af Udgiften til Afdrag og Forrentning, men ogsaa det øvrige, jeg har omtalt, som Finansministeren tænker sig at maatte skaffe Dækning for.

Den højtærede Minister udtalte, at en Opposition sagde altid, at Laan, en Regering kræver, var for store. Han kunde have tilføjet, at der er ogsaa Oppositioner, som selv om Kendsgerningerne taler aldrig saa kraftigt i modsat Retning, finder sig foranlediget til, naar en Regering foreslaar de nødvendige Skatter til at dække Behovet, at sige, at Skatterne er for store. Jeg skal give den højtærede Finansminister Ret i, at den Opposition, han tilhører, sagde i sin Tid ikke blot, at Laanet var for stort, men ogsaa, at Skatterne var for store, flere Millioner for store, endskønt vi nu vilde have siddet i en overordentlig miserabel finansiel Forfatning og vilde have siddet saadan lige fra første Dag, da den nuværende Regering tiltraadte, hvis ikke det Skattebeløb var blevet gennemført, som jeg i sin Tid erklærede var nødvendigt.

Men det er ikke mig, der har draget disse gamle Ting frem, det er den højtærede Finansminister. Jeg havde helst ikke erindret derom, og jeg behøver ikke at erindre derom, thi Kendsgerningerne, den højtærede Finansministers egne Finanslovsforslag, taler et saa tydeligt Sprog, at enhver vil kunne se, om der den Gang blev krævet for meget eller ikke.

Den højtærede Finansminister bliver ved at lovprise sin Kurs. (*Finansministeren* [Brandes]: Ja.) Men det er overflødigt, for der er ingen, som angriber den Kurs. Jeg har fra den første Gang, jeg talte om disse Ting, erkendt, at Kursen var rimelig, ja endog gunstig, men jeg maa dog protestere, naar Finansministeren drager en saa hasarderet Sammenligning som den med det norske Statslaan. Det har været Norge af megen Vigtighed, som det sikkert vil være det for ethvert Land under en saadan økonomisk Krise som den, alle Lande, ogsaa de neutrale, gennemgaar under disse Forhold, at drage saa meget som muligt af udenlandske Midler til Landet. Det er, som man ved, meget vanskeligt at faa Laan i Udlandet, og Norge har kun kunnet faa det paa meget byrdefulde Vilkaar. Men jeg finder det i og for sig rimeligt, at den norske Regering har ræsonneret saaledes: „Ingen ved, hvorledes Forholdene vil udvikle sig, ingen ved, hvor stort Beslag de vil lægge paa de ikke store Midler, Norge selv raader over, kan vi derfor i Krigens Begyndelse, medens det endnu er muligt, trække fremmede Midler til Landet, lad os saa gøre det, selv om vi skal betale dem ikke saa lidt dyrere, end om vi kunde rejse Midler i Indlandet.“ Jeg tror ikke, jeg behøver at docere dette for den højtærede Finansminister, han kan vist godt tænke sig til, at Overvejelsen for den norske Regering ikke blot har været denne: Hvor kan vi faa det billigste Laan? Jeg tror sikkert, at den norske Regering kunde have faaet et billigere indenlandsk Laan, navnlig hvis den havde villet bruge den Fremgangsmaade, den højtærede Finansminister har brugt: at gaa til Forsikringsselskaberne, særlig at appellere til de store Pengeinstitutters patriotiske Følelser. Men naar man i Norge har valgt at gaa til Udlandet og tage de haarde Vilkaar, er det sikkert ud fra den Betragtning, jeg her har nævnt. Derfor kan man ikke sammenligne disse Kurser. Men, som sagt, den højtærede Finansminister behøver ikke at tage Kursen saa ivrigt i Forsvar, thi ingen angriber ham paa det Punkt.